

Ποτέ άλλοτε ο άνθρωπος δεν υπήρξε τόσο ισχυρός και ταυτόχρονα τόσο ανίσχυρος. Η πρόοδός του υπήρξε το Πάρθιο βέλος, που στράφηκε εναντίον του.

Η μέθη της επιτυχίας και ο στρόβιλος των υλικών και επιστημονικών κατακτήσεων τον ώθησε στην ύβρη: νόμισε ότι έγινε υπεράνθρωπος, παντοδύναμος, που δεν μπορεί πια να τον αγγίξει η φθορά, η αρρώστεια, ο θάνατος....

Ζώντας, όμως, μέσα στην αυταπάτη της αυτάρκειας, της δύναμης και της μονιμότητας, όταν αντιμετωπίζουμε πρόβλημα υγείας, τότε αυτή η ψευδαίσθηση καταρρίπτεται, νοιώθουμε αδύναμοι, άοπλοι και πραγματικά κεχριαίοι.

Ένας ιός, ένας αόρατος στο ανθρώπινο μάτι οργανισμός, εμφανίζεται ξαφνικά από το πουθενά και αποδεικνύει πόσο άχρηστα είναι τα τεχνολογικά μας επιτεύγματα, πόσο άοπλοι, ευάλωτοι και αδύναμοι είμαστε, πόσο άνθρωποι είμαστε τελικά....

Και αντιδρούμε σε κάθε ίωση με μίαν άλλη, χειρότερη και επικινδυνότερη· την ίωση του πανικού!

Ο πανικός μπορεί να ήταν κατανοητός σε περασμένες εποχές άγνοιας και απαιδευσίας, σε κοινωνίες που αποδεκατίζονταν από τη λέπρα, το λοιμό και την πανούκλα, έστω και από την περίφημη Ισπανική γρίπη, πριν 100 περίπου χρόνια...

Σήμερα, όμως; Με την τόση ενημέρωση, την τόση και τέτοια επιστημονική και τεχνολογική εξέλιξη και εκπαίδευση, πόσο δικαιολογημένος είναι ο πανικός για τη νέα μορφή γρίπης, που φτάνει στα όρια της υστερίας;

Κανείς δεν αρνείται, ούτε είναι δυνατόν να αρνηθεί, την έγκαιρη και έγκυρη ενημέρωση των πολιτών για τα συμπτώματα της ασθένειας, τη λήψη των ενδεικνυόμενων προληπτικών μέτρων και την άμεση προσφυγή στα Νοσηλευτικά Ιδρύματα, σε περιπτώσεις, που διαφαίνονται υπόνοιες για πιθανή προσβολή του ιού!

Το θέμα, όμως, ξεφεύγει από τα όρια της λογικής και της σοβαρότητας, όταν ακούγονται προτάσεις πρόληψης και αντιμετώπισης της νέας γρίπης, που αφορούν τη Λειτουργική και Μυστηριακή ζωή της Εκκλησίας.

Προτείνονται, συγκεκριμένα, από ανθρώπους, μάλιστα, που είναι αμφίβολο αν εκκλησιάζονται και κοινωνούν, να απαγορευθεί η τέλεση της Θείας Λειτουργίας εντός των Ναών και η Θεία Μετάληψη, με την επίκληση ανάλογων αποφάσεων, που έχουν ληφθεί από ετερόδοξες εκκλησίες του νοτίου Ημισφαιρίου!

Το δ' έσχατο σημείο αστειότητας, είναι η από τηλεοράσεως πρόταση να χορηγείται η Θεία Μετάληψη μέ λαβίδες μιάς χρήσεως!!!

Μόλις και είναι ανάγκη να τονιστεί ότι τέτοιες τοποθετήσεις απέχουν παρασάγγες τόσο από την Ορθόδοξη πίστη, όσο και από τα δεδομένα της αντικειμενικής παραγωγικότητας.

Για κάθε πιστό Χριστιανό, το Ποτήριο της Θείας Κοινωνίας είναι Ποτήριο Ζωής, είναι αυτό ακριβώς που δηλώνει η λέξη «κοινωνία»:ένωση του ανθρώπου με το Θεό, μέθεξη της αιωνιότητας, αντίδοτο πάσης ασθενείας, φάρμακο αθανασίας!

Ο Ιωάννης ο Χρυσόστομος αναφέρει χαρακτηριστικά: «Όπως η μητέρα τρέφει με το δικό της αίμα και γάλα το παιδί που γέννησε, έτσι και ο Χριστός, όσους γέννησε τρέφει με το αίμα Του διηνεκώς»!

Κοινωνώντας από το κοινό Ποτήριο γινόμαστε ένας άρτος και ένα σώμα...
Ενωνόμαστε μεταξύ μας και με το Χριστό, σε μια κοινωνία αγάπης και αδελφοσύνης.

Είναι αδιανόητη, κατά συνέπεια, για κάθε συνειδητό και πιστό Χριστιανό ακόμα και η σκέψη ότι το Ποτήριο, από το οποίο διανέμεται η όντως Ζωή, μπορεί να μεταβληθεί σε μέσο διάδοσης παθογόνων μικροβίων και ιών!

Αλλ' επειδή «και Ιουδαίοι σημείον αιτούσι και Έλληνες σοφίαν ζητούσι», δεν θα επικαλεστούμε ούτε το υλικό του κοχλιαρίου, ούτε τις απολυμαντικές ιδιότητες του οίνου, προφάσεις εν απιστία και αυτές, αλλά τη δισχιλιετή της Εκκλησίας μας εμπειρία!

Ουδέποτε και ουδείς, Κληρικός ή λαϊκός, προσβλήθηκε από νόσο μεταδοθείσα διά της Αγίας Κοινωνίας, είτε αυτή λέγεται λέπρα, είτε λέγεται πανώλης, είτε λέγεται γρίπη!

Κι' επειδή πολλοί ισχυρίζονται ότι δεν γίνονται πια θαύματα και περιμένουν ένα θαύμα για να πιστέψουν, ιδού το διαρκές, το καθημερινό και επιστημονικά τεκμηριωμένο θαύμα, όχι για όσους πιστεύουν, αλλά για όσους απιστούν και αμφισβητούν!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄